

μουσουργικόν στάδιον. Ὅσακις ἡ τρομερὰ ποδαγρία δὲν ἐκράτει αὐτὸν κλινήρη, τὸ αἰείποτε νεάζον αὐτοῦ πνεῦμα εἰργάζετο παρασκευάζον νέας ἐπιτυχίας. Αἱ συνθέσεις παρέσχον αὐτῷ φήμην καὶ πλοῦτον, ὅστις ὅμως, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς ταῦτα, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γείνη διευθυντὴς θεάτρου, καὶ ὄντως ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου Calté. Ἡ ἐπιχειρησις αὕτη καλλιτεχνικῶς προέβαιεν ἀριστα, ἀλλ' οἱ περὶ τὸν διευθυντὴν, οὐχὶ μετὰ τῆς δεούσης εἰλικρινείας φερόμενοι, ἐπήνεγκον τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, ἀπολέσαντος πᾶσαν τὴν χρηματικὴν οὐσίαν, ἣν διὰ μόχθων εἴκοσιν ἐτῶν συνήθροισεν. Ἦναγκάσθη ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου, καὶ οὕτω τὸ ἐν μελοδραμάτιον ταχέως ἠκολούθει τὸ ἄλλο.

Ἡ μουσικὴ γονιμότης τοῦ ἀνδρὸς ἦτο ἐκ τῶν σπανίων. Καὶ ἡ ὀδυνηρὰ δὲ αὕτη ἀσθένεια δὲν κατίσχυεν αὐτοῦ. Κατατρυχόμενος ὑπὸ δριμύων πόνων περιεκαλύπτετο διὰ θερμῶν ἐνδυμάτων καὶ οὕτω μετεκομίζετο εἰς τὸ θέατρον, ἵνα διευθύνῃ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν νέου τινὸς ἔργου. Πολλάκις ἀπήντησαν αὐτὸν κατακείμενον καὶ μελωδίας γράφοντα, ἅς περιέμενε τὸ θέατρον, ἀλλ' ἐκ τῶν πόνων ἀναγκάζομενον νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν· μόλις ὅμως ἐπερχομένης βελτιώσεως, ἀναλαμβάνοντα τὴν γραφίδα, ὡς εἰ οὐδὲν κακὸν συνέβη. Ὁ Ὀφφεμπαχ συνέθετε καθ' ὁδόν, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε ὁσακις ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ μίαν ὥραν.

Ὁ Ὀφφεμπαχ ἀπέθανε τῷ 1882.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἡ τελευταία ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπανόστασις ἣτις ἐξακολούθει ὑποσκάπτουσα τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου καὶ ἣτις διήγειρε τὴν προσοχὴν συμπάσης τῆς Εὐρώπης μᾶς δίδει εὐλογον περίστασιν πρὸς δημοσίευσιν τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Ὁ Ἀλφόνσος εἶνε υἱὸς τῆς Ἰσαβέλλας Β', τῆς ἐξωσθείσης τῆς Ἰσπανίας, σύζυγος τῆς ὁποίας ἦν ὁ δὸν Φραγκίσκος de Bourbon τῆς ἀρχαίας Ἰσπανικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας νυμφευθεὶς αὐτὴν τῷ 1846. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἰνφάντα Λουίζα ἐνυμφεύθη συγχρόνως τὸν Δουκά Μονπανσιὲ νεώτερον υἱὸν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκο Φιλίππου, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐὰν ὁ γάμος τῆς βασιλισσῆς Ἰσαβέλλας ἀναδειχθῇ ἄπαις, περιέλθῃ τὸ στέμμα τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐγγόνου του, ὅπερ ὅμως δὲν ἐπετελέσθη.

Ἡ Μαρία Χριστίνα τέως ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας πρὶν εἶτι νυμφεῦθαι τὸν Ἀλφόνσον κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1879 παρητήθη τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν δύο βουλῶν ἐν ἐπισημῷ τελετῇ.

Ἡ παραίτησις αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀψβουργικοῦ οἴκου, καθ' ὃν πᾶσα πριγγίπισσα νυμφευμένη ξένον, δεόν νὰ παραιτῆται δι' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

Δὲν εἶνε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ὁ συγγραφεὺς τοῦ Assommoir ἐγένετο γνωστὸς ἡμῖν διὰ τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ μυθιστορηματός τῆς Νανᾶς ἣς τὴν δυσκολωτάτην μετάφρασιν ὀφείλομεν εἰς δέκιμον μεταφραστὴν ὑπὸ τὸ γνωστὸν ψευδώνυμον Φλόξ. Ὁ Ζολὰ γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τῷ 1840 καὶ νεώτατος εἶτι στερηθεὶς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ προσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῷ πρώτῳ βιβλιόπωλῃ Hachette καὶ μετὰ τοῦτον δὲ παρὰ τῇ συντάξει τοῦ Figaro.

Ἄλλ' ὁ πτωχὸς νέος ὅστις καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν περιήλθεν, ἠδυνήθη διὰ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἀκραδάντου αὐτοῦ χαρακτήρος νὰ νικήσῃ καὶ σήμερον εἶνε πεφημισμένος καὶ πλούσιος, ζῶν τὸν ἥρεμον τῆς οἰκογενείας βίον ἐν μέσῳ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν

τέκνων αὐτοῦ. Τὸ α' ἔργον τοῦ Ζολὰ εἶνε τὸ Contes à Ninon, εἶτα τέσσαρα ἄλλα ἅτινα ἐσκανδάλισαν τὴν παρισινήν κριτικὴν, μετὰ ταῦτα ἡ σειρά τῶν Rougon Macquart καὶ τελευταῖα τὸ Assommoir καὶ ἡ Nana. Ὁ Ζολὰ ἔγραψε καὶ θεατρικὰ ἔργα ἅτινα ὅμως πλὴν τῆς Νανᾶς ἣτις δραματοποιήθησα ἐδιδάχθη ἀπὸ τοῦ θεάτρου Variétés, τὰ λοιπὰ δὲν ἔτυχον ἐπιτυχίας τινός. Ὁ Ζολὰ ἀποκαλεῖ τὰ μυθιστορήματά του « ἠθικὴν ἔμπρακτον » ἀλλ' ἔλλειπει χώρου βραδύτερον θέλομεν ἐπανέλθει μεταφέροντες ἐν μεταφράσει εἰς τὰς στήλας μας λαμπρὰν κριτικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων του ἐκ τῆς Foyer Illustré.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἡ περίοδος αὕτη τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ὑπῆρξε κατὰ πολὺ εὐτυχεστέρα παρελθουσῶν τοιοῦτων καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διδασκαλίαν ὠραίων ἔργων ἰδίως δὲ πρωτοτύπων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι τινὰ τούτων ἦσαν γνωστὰ πρὸ πολλοῦ τινὰ δὲ οὐδὲ λόγου κἂν ἄξια οὐχ ἤττον ὅμως ὁ θάσος τοῦ κ. Δ. Ἀλεξιάδου αἰείποτε φιλοτίμως ἐργαζόμενος πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἐδίδαξε δύο νέα ἔργα ἀναγόμενα εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον δι' ἃ δὲν ἐφείσθη οὔτε δαπάνης οὔτε κόπου πρὸς ἐντελεστέραν διασκευὴν καὶ ἐπιτυχίαν τούτων.

Τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε ἀμφοτέρω τοῦ κ. Πέτρου Ζάνου οὔτινος καὶ ἄλλα ἐδιδάχθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπιγραφόμενα Ἐὶς τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος καὶ οἱ Μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης τὸ μὲν πρῶτον εἰς δύο μεγάλας πράξεις τὸ δὲ δευτέρον εἰς πέντε ὡσαύτως μεγάλας.

Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος. Ἡ κωμῳδία αὕτη ἔχουσα ὑπόθεσιν τὸν γνωστὸν ἀρχαῖον μῦθον ὃν καὶ ὁ φίλος κ. Προβελέγγιος ἐπραγματεύθη ἐν ἐπιυλλίῳ δὲν ἱκανοποίησε βεβαίως τὰς προσδοκίας μας αἵτινες ἦσαν λίαν ὑπερβολικαί.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ κ. Ζάνος ἐπλησίασε μᾶλλον τὸν χαρακτήρα τῶν Γάλλων ἢ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐλευθεριότητα περὶ τὴν ἔκφρασιν ἐνιαχοῦ μάλιστα καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος οὐχ ἤττον ὅμως προσεπάθησε καὶ διετύπωσεν ἐπιτυχῶς τινὰς τῶν χαρακτήρων ἰδίως δὲ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἐριδος. Ὡσαύτως δὲ προσεπάθησε καὶ ἡ διακόσμησις τῆς σκηνῆς νὰ εἶνε ἀρχαιοπρεπὴς καὶ πλουσία ὀφειλομένης ἐν μέρει τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν θερμὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἀρίστης διδαχῆς πρωτοτύπων ἔργων εἰς τὸν κ. Δ. Ἀλεξιάδην. — Οἱ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΠΕΝΕΛΟΠΗΣ πολλῶν ὑπέριπτον τοῦ Μήλου τῆς Ἐριδος, εἶνε τεχνουργημένον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ὀδυσσεΐας, ἣν ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πιστῶς. Γεγραμμένον μετ' εὐφυΐας εὐτραπέλου καὶ παιζούσης, ἐξελητημένης ὅμως ἐνιαχοῦ, μὴ ἄμοιρον καὶ δραματικοῦ τινος ἐνδιαφέροντος, θά ἦτο ἀριστον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἴσως ἂν μὴ σκηναί τινες, ἰδίως ἐν ταῖς τελευταίαις δυοὶ πράξεσιν ἦσαν πλέον τοῦ δέοντος μακραί, ὡς ἡ τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου μετὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐπανακάμπτοντος, καὶ ἂν μὴ παρενείροντό τινες φράσεις, ὡς εἰπεῖν, προχρονιστικαί, ὡς ἐπὶ παραδείγματι « Ὑμετέρα Μεγαλειότης » καὶ ἡ τερατωδεστέρα, ἣν μνηστῆρ τις πρὸς ἕτερον λέγει, προκειμένου περὶ τῶν ἐνδυμάτων του: « εἶσαι ὄλος μεταξωτός », ἐνῶ, ὡς γνωστὸν, μόλις περὶ τὰ 500 — 600 μ. Χ. ἡ μεταξὰ ἐγένετο γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ, μετενεχθέντων ὠρίων μεταξοσκώληκος ὑπὸ δύο μοναχῶν ἐξ Ἀσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλα τὰ μικρὰ ταῦτα ἐκ παραδρομῆς λάθη, ὁ κ. Π. Ζάνος δικαίως ἐπεκροτήθη, ὡς γνωρίζων τοῖς πολλοῖς διὰ τῆς σκηνῆς τὸν ἀγνωστον ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον καὶ μετ' ἐπιτυχίας, ἣτις μᾶς δικαιοῖ ἀναμένοντας εἶτι μᾶλλον εὐφύεστερα ἔργα.